

Arrest

nr. 115 299 van 9 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. NEERINCKX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet) kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, omdat zij onvoldoende feiten en elementen hebben aangebracht op basis waarvan zou kunnen besloten worden dat zij voor de door hen beschreven problemen geen beroep konden/zouden kunnen doen op de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten voor het verkrijgen van afdoende hulp en/of bescherming.

Uit de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Verzoekers ondernemen geen poging om deze vaststelling te ontkrachten met recente(re) objectieve en andersluidende informatie. Ze verwijzen op een selectieve manier naar de informatie opgenomen in het administratief dossier en trachten alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Ze slagen er echter niet in het minst in aan te tonen dat diens gevolgtrekkingen onjuist of niet meer actueel zouden zijn. Het door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde advies van de commissaris-generaal d.d. 5 maart 2012 met betrekking tot veilige landen van herkomst, bespreekt de situatie in Albanië, o.a. qua politiek, staatsstructuur, en nationale beschermingsmogelijkheden voor zijn burgers, in het algemeen. Deze informatie, waarin slechts kort en algemeen wordt gesproken over situaties van vendetta (bloedwraak) en mogelijke bescherming vanwege de nationale autoriteiten, doet op generlei wijze afbreuk aan de aan het administratief dossier toegevoegde zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie omtrent bloedwraak en nationale beschermingsmogelijkheden, in het bijzonder de zeer recente nota d.d. 5 juli 2013 van Cedoca "Albanië - Overheidsmaatregelen in de strijd tegen bloedwraak". Integendeel, uit het door verzoeker aangebrachte advies blijkt, net zoals uit de recente(re) gedetailleerde informatie opgenomen in het administratief dossier, dat de Albanese autoriteiten voor gevallen van bloedwraak, net zoals bij andere eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Waar verzoekers thans stellen dat bescherming door de Albanese autoriteiten enkel post factum kan worden geboden na feiten van agressie of intimidatie en deze dus steeds te laat komt, ontkrachten zij het pertinente motief in de bestreden beslissingen niet, namelijk dat van een asielzoeker verwacht mag worden dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en verzoekers nooit enige poging ondernamen om voor hun problemen hulp of bescherming te verkrijgen in hun land van herkomst, en zij voor dit nalaten geen afdoende uitleg geven. Overigens blijkt uit hun verklaringen dat zij beiden door de familie V. met de dood werden bedreigd en dat hun familie ook eerder in het verleden al meermaals het slachtoffer was van geweld en agressie vanwege de familie V. en enkele vrienden ervan, waaronder een zekere A. G. welke ze blijkens hun verklaringen tot op heden vrezen. Hun nationale autoriteiten hadden hen dus, zo blijkt/volgt uit hun huidige argumentatie/redenering, mogelijks bescherming kunnen bieden, doch ze lieten evenwel, zo weze herhaald en deze vaststelling wordt door verzoekers niet betwist, geheel na hun hulp in te roepen. Hun huidige algemene bewering dat hun nationale autoriteiten hen geen adequate bescherming kunnen verlenen, berust aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaring of concrete gegevens. Verzoekers maken geenszins in concreto aannemelijk dat het hen aan nationale bescherming ontbeert.

Bijgevolg is niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

De overige door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde stukken worden conform artikel 8 van het procedurereglement niet in overweging genomen bij gebrek aan vertaling in de proceduretaal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 3 oktober 2013 opgenomen grond, betogen verzoekende partijen dat zij het niet eens zijn met de beschikking die volgens hen ook in strijd is met een arrest van de Raad van 19 september 2013 waarin duidelijk gesteld wordt dat in bepaalde gevallen geen bescherming kan bekomen worden. Verzoekende partijen beklemtonen dat de vendetta niet wordt betwist en zij helemaal geen selectieve lezing van de informatie hebben gegeven in het verzoekschrift gelet op wat de Europese delegatie in de laatste alinea stelde. Zij verwijzen tevens naar een vonnis van de Asylum and Immigration Chamber van de Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk van 12 oktober 2012 en de informatie van het Commissariaat-generaal waarin uitdrukkelijk wordt bevestigd dat in gebieden waar de Kanun heerst, vooral in het Noorden van Albanië, de maatregelen van de overheid onvoldoende zijn. Tot slot stellen verzoekers dat de familie nog altijd bedreigd wordt in Albanië waardoor ook zij thans naar België zijn gevlucht.

Betreffende verzoekers' verwijzing naar een welbepaald arrest van de Raad en een bepaald vonnis van de Asylum and Immigration Chamber van de Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk, merkt de Raad op dat dit individuele gevallen betreft en deze rechterlijke uitspraken geen precedentwaarde hebben. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Ook de bescherming van de lokale autoriteiten dient individueel onderzocht te worden. Het is immers de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers' stelling dat uit de (als bijlage aan het administratief dossier gevoegde) informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat in gebieden waar de Kanun heerst, voornamelijk in Noord-Albanië, de maatregelen van de overheid onvoldoende zijn, neemt, net als het feit dat, zo opperden ze eerder en zo

blijkt ook uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, corruptie en fraude binnen het Albanese overheidsapparaat nog steeds een ernstig probleem vormen, niet weg dat verzoekers, zo blijkt uit hun verklaringen en wordt door hen niet betwist, geheel nalieten om voor hun problemen, meer bepaald de doodsb bedreigingen vanwege de familie V., hulp of bescherming in te roepen van de Albanese autoriteiten. Verzoekers' totale nalaten hulp of bescherming te zoeken bij hun nationale autoriteiten klemmt des te meer nu eerste verzoeker M. F. van 1989 tot 2006, oftewel meer dan 15 jaar bij de politie van Lac heeft gewerkt en hij, zo blijkt uit zijn verklaringen, ook nadien persoonlijk nog kon rekenen op de hulp van bevriende politieagenten en mensen bij het gerecht, meer bepaald de onderzoeksrechter belast met de zaak van zijn vader. Eerste verzoeker M. F. heeft, zo gaf deze zelf aan, zowel bij de politie, waar ook een nicht van hem werkzaam is, als bij het gerecht vele vrienden. Echter, niettegenstaande deze connecties en mogelijkheden liet M. F., net als zijn zoon M. G., geheel na de politie, welke in de periode na hun vertrek uit hun land van herkomst hun vrouw respectievelijk moeder te hulp schoot nadat deze hen op de hoogte bracht van haar problemen met leden van de familie V., officieel in te lichten over alle incidenten met de familie V., in het bijzonder L. V., en met A. G., en het feit dat zij met de dood werden bedreigd.

Hun bewering dat de nationale autoriteiten hen geen adequate bescherming kunnen verlenen, berust aldus niet op eigen persoonlijke ervaringen of concrete gegevens. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekers maken echter niet *in concreto* aannemelijk dat het hen aan nationale bescherming ontbeert of dat de Albanese autoriteiten, met alle problemen en gebreken die er zijn, geen bescherming wilde of kon bieden. In de mate verzoekende partijen beweren dat hun familie thans ook gevlucht is naar België, wijst de Raad er op dat dit beweringen zijn die niet concreet werden toegelicht.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS